

„Стой! — кай — не е тъй! Азъ ще го изпѣя“.
— Че като отвори едни уста, като запѣ, очитѣ му ще изхвъркнатъ. И дѣдо попъ, и той погледна отъ олтаря да види какво е туй чудо.

Фелдшерътъ допи чашата си. Филипъ се смѣше.

— Ти се смѣшешъ, Хилюпе, ама тозъ човѣкъ не е чистъ и толкозъ. — И съ децата се събира и срамъ нѣма — кжпе се съ тѣхъ въ гьола задъ бахчата. Прави имъ свирки отъ върба, учи ги на пѣсни. На, излѣзъ вънъ да послушашъ: децата около село сѣ неговитѣ пѣсни свирятъ...

— Ти тоя човѣкъ го прати на мене, — каза фелдшерътъ. — Нѣма ли кой да провѣрикакъвъ е? Какъ тъй? Де е сега той?

— Де ще е, въ село ще е нѣкжде.

Фелдшерътъ зашепна на Филипа. Рангелъ се помжчи да чуе нѣщо, но не можа и си заигра съ шибалката.

Изведнажъ отвънъ, откъмъ мегданя, се зачу флейта. Рангелъ скочи и отиде на вратата.

— Ха, ето го! — извика той. — Ей го де е тамъ!

Фелдшерътъ и Филипъ сжщо додоха при вратата. На мегданя, малко настрана до единъ плетъ, бѣха стоварени кирпичи. На тия кирпичи бѣше седналъ единъ човѣкъ въ черни граждански дрехи и свирѣше на флейта.